

mig ved dette, at jeg begærede Ordet, men jeg synes, uagtet det snart er paa Tiden at komme hjem og faa noget Middagsmad, at det er nødvendigt for mig at gøre nogle Bemærkninger i Anledning af, hvad den højtærede Statsminister fremsatte overfor det ærede Medlem Hr. Rode, som ikke kan være til Stede her. Det ærede Medlem Hr. Rode har ikke sagt, at Landbrugets Organisationer og ledende Kredse glædede sig over, at Kronen stod lavt. Han har sagt, at den højtærede Landbrugsminister har skrevet i „Berlingske Tidende“, at den faldende Krone var ham en god Ven. Jeg tror, han skrev saadan, at „saa kom den faldende Krone som en god Ven og bankede paa min Dør“; saadan omtrent var den Vending, han brugte, og det er noget, som staar fuldkommen sikkert og fast.

Den højtærede Statsminister nævnte nogle store Tal for Indførselen i 1919. Det er klart, at da Lagrene var tomme, da Krigen sluttede, fik vi en stor Indførsel det første Aar derefter. Da Lagrene var fyldt, gjaldt det imidlertid om at faa den standset, og derfor foreslog vi et Valuta-raad, men det mødte en saadan Modstand, at det ikke var til at gennemføre; det var klart, at det kunde ikke hjælpe noget, at vi prøvede at trodse dette igennem, det var en Foranstaltning, som maatte strande paa den overordentlig stærke Modstand, Venstre satte i Værk deroverfor. Det er naturligtvis ogsaa rigtigt, hvad den højtærede Minister nævner, at i de sidste Maaneder, det radikale Ministerium sad, var Dollarkursen 6,31, 6,51 og 6,57, det tvivler jeg slet ikke om; men den steg yderligere, og i September 1920 var Dollarkursen $7\frac{1}{2}$, uden at Ministeriet endnu havde foretaget sig noget. Under Trykket af denne vældige Dollarkurs, den højeste, vi nogen Sinde har haft — heldigvis er den Kurs, vi har nu, dog ikke saa høj —, og med det tredie Valg i 1920 i Udsigt nedsatte det nuværende Ministerium endelig den 4. September 1920 Valutakommissionen. Dens Resultat er jo bekendt. De Forslag, som det ærede Medlem Hr. Pinstrup tiltraadte, gik ud paa at forbyde Indførsel af en Række Luksusvarer, begrænse Forbruget af Byg til Fremstilling af stærkt Øl, begrænse Rationen af Sukker og udover, hvad der var foreslaaet fra anden Side, at nedsætte Indførselen af Raatobak her til Landet til det halve af, hvad den den Gang var. Denne Foranstaltning havde Regeringens Tilslutning. Naar det ærede Medlem Hr. Rode har sagt dette, maa jeg paa det bestemtteste bekræfte, at der skete

overfor det radikale Venstre Ting, som absolut maatte give os det Indtryk, at der var Tilslutning til disse Forslag i Ministeriet, i hvert Fald at den højtærede Statsminister og Finansminister, som jo skulde være den myndigste i Ministeriet, sluttede sig til disse Foranstaltninger. Thi der skete Henvendelse til det radikale Venstre med Forespørgsel, om vi vilde støtte Gennemførelsen af disse Forslag. (Statsministeren [N. Neergaard]: Ja, det er rigtigt). Ja, det er rigtigt, men hvorledes skulde vi kunne støtte Gennemførelsen af disse Forslag, naar Ministeriet ikke selv vilde gennemføre dem? Naar man kommer fra Ministeriet og spørger mig: Vil De skaffe Besked, om det radikale Venstre vil støtte Gennemførelsen af disse Forslag, maa jeg dog have Lov til at gaa ud fra, at Ministeriet ikke holdt mig for Nar, men selv vilde gennemføre Forslagene. Jeg kunde jo kun støtte de Bestræbelser, Ministeriet selv vilde udfolde, og Ministeriet vilde ogsaa den Gang gennemføre disse Foranstaltninger. Jeg tvivler ikke om, at Ministeriet for Alvor mente at ville gennemføre dem, men det er mig ogsaa *forklarligt*, hvorfor det senere lykkedes den højtærede Landbrugsminister at vælte det hele. Det ligger nemlig deri, at medens Dollars i Efteraaret, i September, Oktober, November Maaneder, stod uhyre højt, saa faldt Dollars i December Maaned 1920 og Januar 1921 fra sin Højde paa 7,50 ned til en Kurs af 5, og saa fik Landbrugsministeren Magt til at vælte hele den Foranstaltning. Dette er meget sørgeligt, thi hvis Foranstaltningen var blevet gennemført den Gang, havde den sikkert raadet Bod paa den Skade, som var sket ved de alt for store Indkøb.

Det er i alt væsentligt, hvad jeg har at sige, Resten er jo ikke andet end de gamle Paastande, som vi selvfølgelig vil møde ude paa alle Vælgermøder — men vi ved jo ogsaa, hvad der skal svares derpaa. Med Hensyn til Paastanden om, at der var for store og for mange Understøttelser i det radikale Ministeriums Tid, maa jeg sige, at der blev ikke givet en eneste Understøttelse uden i Henhold til Love, som den højtærede Stats- og Finansminister, der jo ogsaa den Gang var Rigsdagsmand, selv havde stemt for. At Statens Udgiftsbudget er gaaet noget ned, skyldes, saaledes som det ærede Medlem Hr. Korsgaard for nogen Tid siden saa klart og skarpt har sagt det her fra denne Talerstol, ikke en Mands Gerning, men er et Resultat af Omstændighedene (Martin Hansen: Det er ikke rigtigt!)